

TKO ČITA, PETICAMA HITA

napisala: Sanja Polak

Svatko u mojoj obitelji nešto ne voli. Baka ne voli cijepati drva. Mama ne voli nositi vrećice iz kupnje, tata ne voli prati prozore... Moja sestra Iva ne voli usisavati, brat Bero ne voli rješavati matematičke zadatke...

A ja? Ja ne volim čitati.

Barem je tako bilo prije nekih pet, šest tjedana.

Sve bih ja radio samo da ne moram čitati. Trčao bih, nosio vrećice iz kupnje, prao i glancao prozore, usisavao, rješavao sto zadataka dnevno... Ma, obrao bih sve jabuke u voćnjaku, pokupio sve šljive koje su pale na zemlju u našem šljiviku, obojio bih cijelu našu kuću, od podruma do krova, samo da ne moram čitati.

A onda je mom tati dozlogrdilo. I rekao je:

– Treba te popraviti, sinko. Ne može to tako.

Čitanje je jako, jako važno.

Mama, baka, Bero i Iva samo su potvrdno kimnuli glavama. Jer svi oni vole čitati. I nije im jasno zašto ja to ne volim. Odlučili su sve učiniti da i ja zavolim to čitanje.

Hm...

Pokušavali su na različite načine, svatko od njih na svoj način, ovako i onako, da sad ne duljim...

I ništa, baš ništa im nije uspijevalo. Sve dok se nisu valjda svi zajedno dogovorili. I počeli me, kako bih rekao, ignorirati i bojkotirati.

Da pojasnim...

Recimo, rekao bih Beri da bismo mogli na košarku, a on bi mi odgovorio: – Ne želim. Čitam.

Baku bih zamolio da mi ispeče palačinke, a ona bi uzela knjigu u ruke i rekla: – Ne mogu, čitam.

Mama mi je nedostajala kad sam je zamolio za pomoć oko pisanja sastavka za školu. Umjesto da mi pomogne, odbrusila je kratko: – Pusti me, čitam.

Zbog tog njihova čitanja bio sam sve usamljeniji. Čim bih ih nešto pitao, ili zamolio ili poželio biti s njima, čuo bih njihove riječi: – Pusti me, čitam.

Trajalo je to danima. Sve dok nisam skroz puknuo i viknuo: – Pa što je s vama?

Hodao sam po kući tražeći svoju obitelj da se okupi oko mene, da me vidi, čuje. Zbog njihova čitanja postao sam potpuno nevidljiv.

Kad su svi stigli do mene, nešto smirenijim tonom, ali i dalje uzbuđen, gotovo plačući sam im rekao: – Izazivate me s tim čitanjem. Ne volim čitati. Zašto onda baš stalno čitate? Zašto je to čitanje toliko važno? Osjećam se bezvrijedno jer jedini ne čitam.

Svi su zurili u mene. Nakon nekoliko trenutaka tišine počeli su jedan za drugim izgovarati rečenice:

– Ivane, čitanje je važno jer dok čitamo, mi zamišljamo i nakon čitanja razmišljamo. Razvijamo svoje misli.

A čovjek bez misli je k'o cvijet bez latica. – počela je objašnjavati mama.

– Ako ne čitaš, ostat ćeš tup i glup. – rekao je tata, kratko i jasno.

– Čitanje je zanimljivo. I uzbudljivo. I osjećam kako postajem pametniji. I veća faca. – nadovezao se moj stariji brat Bero.

– Uz čitanje mi mozak bolje radi. Evo, imam puno godina i samo zbog čitanja nisam ostarjela. – govorila je baka.

– Tko puno čita, lijepo i piše i govori. – rekla je Iva. – Uz čitanje ti nikad nije dosadno.

– Da. Jesi li ti čuo za onu rečenicu Čitaj, za dosadu ne pitaj!? – potvrdila je mama.

– Da. Ili onu Tko čita, ne skita. – potvrdila je baka.

– Ili onu Tko čita, peticama hita. – nadovezala se Iva.

I još su mi rekli da ću u svemu biti bolji, i uspješniji, i bogatiji i zanimljiviji ako počnem čitati.

– Evo, pogledaj me! – rekao je Bero. – Jesam li ja tebi zgodan i pametan?

– Jesi. – priznao sam.

– Pa to je zato što puno čitam! I bildam mozak! – rekao je Bero, moj stariji brat i pokucao po svojoj glavi. – Što će ti razvijeni mišići i tijelo ako ti je mozak slab?

I tako su me slomili. Uvjerili da ipak pokušam zavoljeti to čitanje.

Oni su i dalje čitali. Samo bi me povremeno nešto pitali ili zamolili. A onda bih im ja, jednom po jednom, malo iz osвете, malo iz zanimanja onoga što čitam rekao isto ono što su oni meni prije govorili: – Pusti me, čitam.

I tako sam skoro skroz zavolio čitati. I sad nakon nekoliko tjedana svakodnevnog čitanja, čitanje mi sve bolje ide, sve mi se više viđa i sve više vidim koliko je korisno.

A onda sam se nešto sjetio.

Budući da su oni mene popravljali da zavolim čitanje, čim dovršim čitanje knjige Emil i detektivi, krećem i ja u njihove popravke. Popravit ću tatu da zavoli prati prozore, Ivu da zavoli usisavanje, Beru da zavoli računanje... Jer sve što i oni ne vole, jako, jako je važno, zar ne?

Ili nije? Što vi mislite?

Ako ne znate što biste mislili, pročitajte ponovno sve ovo što sam dosad napisao.

Jer, moj učitelj nam svaki dan kaže:

– Djeca koja čitaju postaju ljudi koji misle.

A jučer mi je rekao da je sve zadovoljniji i mojim čitanjem i mojim razmišljanjem u školi.

I još je rekao:

– Bit će nešto od tebe – i potapšao me po ramenu.

Eto, tako.

Čitajte jer čitanje je jako, jako važno.

RAZMISLI, POVEŽI, ODGOVORI.

1. Zašto Ivanova obitelj počinje govoriti *pusti me, čitam?*

- a) Žele mu pokazati koliko njima čitanje znači.
- b) Pokušavaju ga zainteresirati za ono što oni rade.
- c) Žele da osjeti kako je biti izostavljen iz zajedničkih aktivnosti.
- d) Više uopće ne žele provoditi vrijeme s Ivanom.

2. Što misliš o takvu načinu poticanja na čitanje?

- a) Dobar je jer je na kraju uspio.
- b) Nije dobar ako se dijete zbog njega osjeća odbačeno.
- c) Mogli su pronaći način da Ivana zainteresiraju bez ignoriranja.
- d) Katkad način na koji nekomu želimo pomoći može imati i neželjene posljedice.

3. Članovi obitelji navode različite koristi čitanja. Poveži.

mama

čitanje pomaže lijepomu govorenju i pisanju

Bero

čitanjem zamišljamo, razmišljamo i razvijamo misli

baka

čitanjem bilda mozak i osjeća da postaje pametniji

Iva

čitanje joj pomaže da joj mozak ostane aktivan

4. Neke tvrdnje Ivanove obitelji namjerno su pretjerane i duhovite. Koje?

- a) Bero je zgodan zato što puno čita.
- b) Baka nije ostarjela samo zato što čita.
- c) Čitanje može pomoći razvoju govora i pisanja.
- d) Ivan će zbog čitanja postati uspješniji, bogatiji i zanimljiviji u svemu.